

mezi jiným je též beztrestně přechovával. Povolení to jest ryze osobní (§ 1 zák.) a podle §§ 6 a 7 a 19 zák. vázáno na přesně zákonem vytčené náležitosti, přes které, i když všechny byly prokázány, může býti bez udání důvodů odepřeno (§ 9 zák.), po případě povolení již dané bez udání důvodů odvoláno (§ 22 e) zák.). Z těchto předpisů jest nepochybně patrné, že jen daným povolením k přechovávání takových zařízení dosahuje se patrnosti, jak zákon má ji na zřeteli a nelze proto ani poukazem na účel zákona směřující k patrnosti o tom, kdo má taková zařízení, dojíti proti výslovnému ustanovení zákona, vyžadujícímu povolení, k výkladu zmateční stížnosti, že již podáním žádosti jest zákonnému důvodu vyhověno a že padl podklad provinění obžalovaného. Pokud v této souvislosti vzpomíná zmateční stížnost i neúplnosti rozsudku, tu, má-li snad podle dalšího obsahu na zřeteli nutnost zjištění důvodu, proč nedošlo k vydání koncesní listiny (pro nezaplacení kolků a poplatku rozhlasového), správně nalézací soud okolnosti ty v rozsudku nerozvádí, neboť při striktním zákonném požadavku, by bylo povolení dáno, jest pro trestnost přechovávání nerozhodné, proč povolení dáno nebylo. Obžalovaného nemůže omlouvati ani nevědomost o tom, jaké další podmínky se vyžadují k přihlášce radiotelefonního zařízení, na niž v dalších svých vývodech poukazuje, když ani řádně doložená přihláška nemohla by obžalovaného před daným povolením zodpovědnosti za přechovávání sprostiti a omyl v tom, zda stačí již přihláška, je omylem právním ve smyslu § 233 tr. zák., jenž záleží v neznalosti právního předpisu, že je třeba k přechovávání radiotelefonního zařízení povolení. Takový omyl však podle onoho ustanovení zákona neomlouvá. V těchto námitkách bezdůvodnou, v číselně uvedeném důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. však neprovedenou zmateční stížnost sluší proto zavrhnouti.

Čís. 3501.

Obsahuje-li projev (povedený zakladatel banky byl odsouzen na tři měsíce k tuhému vězení) dvě různé výtky, dotýkající se cti jiné osoby v různých směrech, jest podřaditi projev všem na něj dopadajícím trestním zákonům (§ 491 i § 497 tr. zák.).

Výrok nalézacího soudu podle § 6 prov. nař. k tiskové novele lze napadati jen zmateční stížností (z důvodu § 281 čís. 6 tr. ř.), nikoliv samostatnou stížností na vrchní soud.

I pro přestupek § 497 tr. zák. spáchaný obsahem tiskopisu jest podle § 485 tr. ř. příslušným okresní soud v sídle sborového soudu první stolice.

(Rozh. ze dne 29. května 1929, Zm I 681/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Hradci Králové ze dne 3. října 1928, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti

bezpečnosti cti podle §§ 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. a zařízeno postoupení spisů okresnímu soudu v Náchodě k dalšímu jednání pro přestupek podle § 497 tr. zák. Stížnost soukromého obžalobce odkázal na toto rozhodnutí jako bezpředmětnou. Rozsudek prvé stolice opravil v tom smyslu, že spisy podle § 6 vlád. nař. ze dne 16. června 1924, čís. 125 sb. z. a n. mají být postoupeny okresnímu soudu v Hradci Králové k příslušnému jednání proti obžalovanému pro přestupek podle § 497 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 6 a 10 § 281 tr. ř. nelze přiznati úspěch. Napadený rozsudek rozděluje pozastavenou větu »povedený zakladatel banky byl odsouzen na tři měsíce k tuhému vězení« na dvě části; v první části, pozůstávající ze slov »povedený zakladatel banky« shledává skutkovou podstatu přečinu podle § 491 a 493 tr. zák. a srovnává obžalovaného, poněvadž se mu důkaz pravdy ohledně této výtky podařil; v druhé části, ve slovech, že soukromý obžalobce »byl odsouzen na tři měsíce« shledal výčitku pro trest odpykaný nebo prominutý podle § 497 tr. zák. a vyřkl v tomto směru podle § 6 prov. nař. k tiskové novele svou nepříslušnost, zařídív současně postoupení spisů okresnímu soudu v Náchodě k dalšímu jednání. Zmateční stížnost pokládá tento výrok nalézacího soudu za mylný, namítajíc, že soudem nesměla oddělena býti výtku trestu (pro úpadek) od věty zažalované, poněvadž výtku odsouzení není v souzeném případě výtkou samostatnou, nýbrž souvisí úzce a nerozlučně s předchozími slovy »povedený zakladatel banky«, s nimiž dohromady tvoří výtku trestného skutku, třebaž bez bližšího označení a veřejnou pohanu soukromého obžalobce. Touto námitkou jest se zabývati v první řadě, neboť týká se smyslu a významu pozastaveného výroku a je na snadě, že kde jde o útok proti bezpečnosti cti, předem musí býti zjištěno, v čem onen útok pozůstával, než lze přikročiti k řešení všech dalších do tohoto oboru padajících otázek, totiž v příčině jeho kvalifikace a jí podmíněné příslušnosti soudu, k otázce pravdivosti výtky a t. d. Zjištění obsahu, smyslu a významu obžalobou pozastavené věty spadá v obor skutkově zjišťovací činnosti soudu nalézacího a tu zjistil kmetský soud, že pozastavená věta zahrnuje v sobě dvě oddělené výtky různého rázu, že totiž počátečními slovy věty »povedený zakladatel banky« soukromý obžalobce měl býti vydáván veřejnému posměchu, kdežto slova, že »odsouzen byl na tři měsíce«, jsou samostatnou výtkou pro odpykaný trest ve smyslu § 497 tr. zák. Že by tento výrok byl po stránce skutkové stížen nějakou z formálních vad, jak jsou uvedeny v čís. 5 § 281 tr. ř., jako na příklad, že soud snad při tomto výkladu smyslu oné věty pominul okolnosti pro správné jeho pojetí rozhodné, nebo že tento mylný výklad snad je nemožný, logickému myšlení se přičící, stížnost netvrdí a těžko by bylo také proti tomuto výkladu něco namítati, uváží-li se, že podle souvislosti celého rozsudkem reproduktovaného článku, v němž pozastavená věta přichází, je uvedeno těsně

před slovy, »povedený zakladatel banky«, že stěžovatel »zakládal banku v C. bez haléře v kapse a uzavíral smlouvy a kupoval pozemky, vše bez peněz«, což přece zřejmě poukazuje k tomu, že právě oněmi slovy »povedený zakladatel banky« stěžovatel zvlášť haněn býti měl. Toho názoru je zřejmě i zmateční stížnost, vždyť proti tomuto výkladu ohledně slov »povedený zakladatel banky« nic nenamítá, ba zřejmě se s tímto výkladem co do smyslu jakož i co do kvalifikace podle § 491 tr. zák. ztotožňuje a ohražuje se jen proti tomu, že další pozastavená slova, že »odsouzen byl na tři měsíce«, nebyla skutkově a smyslově spjata s předchozími slovy do jednoho celku. Proč se tak mělo státi, není zmateční stížnost s to způsobem přesvědčivým prokázati, vždyť logicky může beze všeho výklad nalézacího soudu obstáti, poněvadž skutečně počátečná slova oné věty »povedený zakladatel banky« obsahují v sobě zcela samostatnou proti činnosti stěžovatelově jako bankéři směřující výtku, jež sama o sobě může beze všeho obstáti, aniž bylo třeba snad k jejímu vysvětlení nebo doplnění dalšího dodatku, že tento zakladatel banky byl »odsouzen na tři měsíce« a vice versa jest výtkou smyslově zcela jasnou a samostatnou tvrzení, že soukromý obžalobce »odsouzen byl na tři měsíce«, aniž bylo třeba blíže uvést o něm, že kromě toho je tento odsouzený soukromý obžalobce i »povedeným zakladatelem banky«. Nelze proto seznati, proč by s hlediska smyslového výkladu argumentace nalézacího soudu měla býti nesprávná.

Že ve směru právním tento výklad neodporuje zákonu, je na bílé dni; vždyť, obsahuje-li projev dvě různé výtky, dotýkající se cti jiné osoby v různých směrech, počínal si soud správně, pokud tento projev podřadil všem na něj dopadajícím trestním zákonům, tedy v souzeném případě § 491 tr. zák. — při čemž lze ponechati stranou, zdali tu nejde spíše o hanění z opovržlivé vlastnosti, než o posmívání — a dále i § 497 tr. zák. Zmateční stížnost si asi neuvědomuje, že se svou námitkou, by i výtku o »odsouzení« spojena a se slovy »povedený zakladatel banky« posouzena byla jako jediný celek podle § 491 tr. zák., zabíhá na scestí pro stěžovatele velmi povážlivé; vždyť, předpokládajíc správnost tohoto dovozování, bylo by pak jeho důsledkem, že by obžalovaný ohledně výtky »odsouzení« musel býti za všech okolností osvobozen, neboť při takové výtce by byl s hlediska § 491 tr. zák. důkaz pravdy přípustný, a že stěžovatel na 3 měsíce v Kotoru odsouzen byl, sám nepopírá; jinak se má věc, když se tato výtku posuzuje s hlediska § 497 tr. zák., kde sprostující výrok jen z toho důvodu, že dotčený skutečně odsouzen byl, již pojmově je vyloučen. Zmateční stížnosti, jež se pouští do rozboru stěžovateli přímo nepříznivého, nelze v tomto prvním a základním bodu přiznati úspěch. Důsledkem toho jest i správným a zákonu odpovídajícím výrok soudu, pokud ohledně výtky předcházejícího odsouzení soukromého obžalobce v základě § 6 prov. nař. k tiskové novele vyslovil svou nepřislušnost a postoupil věc k dalšímu jednání okresnímu soudu. Úvahami těmi jsou zároveň i vyřízeny výtky učiněné v opravném spisu soukromého obžalobce, označeném jako stížnost a řízeném na vrchní zemský soud. Připomíná se v tomto směru, že výrok nalézacího soudu podle § 6 prov. nař. k tiskové novele lze, jak rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 12. prosince 1928, č. 3345 sb. n. s. uznáno bylo, napadati toliko

zmateční stížností z důvodu zmatečnosti čís. 6 § 281 tr. ř. a nikoli samostatnou stížností na vrchní soud, jenž by v oboru své působnosti trestním řádem vytýčené ani nemohl případně odůvodněné stížnosti vyhověti zrušením rozsudku kmetského soudu.

Čís. 3502.

Přeskočil-li pachatel ohradu, již jest obehnána zahrádka patřící k cizímu domu, vnikl již tím do cizího domu ve smyslu § 83 tr. zák.; jest proto lhostejno, že při výkonu násilí (bodaje vidlemi oknem do příbytku) nevnikl ani částí svého těla do domu; pojem »vniknutí«.

Po stránce subjektivní vyžaduje se ke skutkové podstatě zločinu podle § 83 (příp. 2) tr. zák., by pachatel byl si vědom, že vniká do domu nebo do příbytku jiné osoby proti její výslovně projevené neb alespoň předpokládané vůli (pouhá možnost poznání oné vůle nestačí), a by měl úmysl dopustiti se tam násilí na osobě oprávněného, na jeho lidech domácích, nebo na jeho statku.

(Rozh. ze dne 29. května 1929, Zm I 29/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 21. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 83 tr. zák.; zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice číselně jen důvodem zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., jež shledává v tom, že nalézací soud podřadil skutek, na němž se rozhodnutí zakládá, následkem nesprávného výkladu zákona pod ustanovení § 83 (příp. 2) tr. zák., ač prý souzený skutek měl býti správně podřaděn pod ustanovení § 1 zák. o útisku ze dne 12. srpna 1921, čís. 309 sb. z. a n., nebo pod ustanovení §§ 431, 496 tr. zák. Podle názoru zmateční stížnosti není tu ani objektivní ani subjektivní skutkové podstaty zločinu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Namítá-li stížnost po stránce objektivní, že v tom, že obžalovaný bodal vidlemi okénkem jím rozbitým do příbytku Václava D-y, bylo by lze spatřovati »vniknutí« do tohoto příbytku po rozumu § 83 tr. zák. jen tenkrát, kdyby byl při tom vnikl alespoň částí svého těla do tohoto příbytku, má sice pravdu, přehlíží však, že rozsudek spatřuje »vniknutí« do domu Václava D-y již v tom, že obžalovaný, přeskočiv plot, jímž jest obehnána zahrádka u domu D-ova, dostal se do této zahrádky k domu D-ovu patřící. Vnikl-li však obžalovaný již tímto způsobem do cizího domu — že »vniknutí« do zahrádky patřící k cizímu domu jest pokládati za »vniknutí« do cizího domu, stížnost nepopírá —, je lhostejno, zda se dostal pak, když bodal vidlemi okénkem do příbytku D-ova, částí svého těla do tohoto příbytku či nikoli. Tvrdí-li dále stíž-